

Fratele Francis Gerard din Utah n-ar fi descoperit relicvele sfinte dacă, în Postul Paștelui pe care trebuia să-l țină în deșert, ca tânăr novice, nu l-ar fi întâlnit pe acel pelerin încins cu o fâșie de pânză în jurul coapselor.

E adevărat că până atunci Fratele Francis nu mai văzuse un pelerin îmbrăcat astfel, dar imediat ce-și reveni din nemărginita uimire pricinuită de apariția lui la marginea orizontului, ca un punct fără picioare, dar cu un cap minuscul, prins în aburul tremurător ridicat de arșiță, fu convins că ochii nu-l înșelaseră. Punctul neînsemnat se întrupă din luciul sclipitor al șoselei distruse și părea că se apropie, mai degrabă zvârcolindu-se decât mergând, ceea ce-l făcu pe Fratele Francis să strângă crucifixul în mână și să murmure unul sau chiar două Ave Maria. Punctul semăna cu o lighioană pipernicită adusă pe lume de demonii pârjolului care bântuiau pământul la amiază, moment în care toate creaturile ce se deplasau prin deșert (în afara vulturilor și a celor câțiva pustnici precum Francis) zăceau neclintite în vizuini ori se ascundeau sub stânci pentru a scăpa de grozăvia soarelui. Doar ceva monstruos, anormal sau cu mintea rătăcită ar fi trecut pe-acolo la amiază cu atâta hotărâre.

Fratele Francis înălță în grabă o rugăciune către Sfântul Paul Ciclopul, patronul avortonilor, ca să se apere de nefericiții lui protejați. (Fiindcă cine nu știa că pe vremea aceea Pământul era înțesat de monștri? Potrivit canoanelor Bisericii și legii nescrise a Naturii, celor născuți vii li se îngăduia să trăiască și, pe cât posibil, cei care-i aduseseră pe lume îi ajutau să ajungă la maturitate. Chiar dacă nu în litera ei,

legea era respectată atât cât să contribuie la menținerea unei populații răzlețe alcătuite din monștri adulți care de multe ori își alegeau ca loc de peregrinare ținuturile cele mai pustii, unde dădeau târcoale focurilor aprinse noaptea de cei ce călătoreau prin prerie.) Într-un târziu, smulgându-se din aburii arșiței și intrând în aerul clar, punctul se transformă într-un pelerin aflat încă departe; șoptind un Amin, Fratele Francis dădu drumul crucifixului.

Pelerinul era un bătrânel cu barbă stufoasă și picioare ca niște fuse, care avea un toiag, o pălărie înaltă și un burduf din piele plin cu apă, atârnat pe umăr. Prea mesteca și scui-pa încântat ca să fie luat drept spirit și părea din cale-afară de plăpând și nevolnic pentru a reuși să bage pe cineva în răcori ori pentru a-și alege ca îndeletnicire jaful la drumul mare. Cu toate acestea, fără să scoată un sunet, Francis se trase mai la adăpost de ochii lui și se ghemui în dosul unui morman de piatră sfărâmată, de unde să nu-i scape nimic, dar să nu fie văzut. Deși rare în plin deșert, întâlnirile între doi oameni care nu se cunoșteau deveneau prilejuri de suspiciune reciprocă și erau marcate, din ambele părți, de preparative pentru un eveniment ce se putea dovedi fie amical, fie ostil.

Abația nu era vizitată de mireni ori de străini mai des de două-trei ori pe an, în ciuda oazei care-o ajutase să supraviețuiască și care ar fi transformat-o într-un refugiu firesc pentru drumeți dacă drumul, socotind felul cum se călătorea atunci, n-ar fi fost unul dintre acelea care nici nu pornea de undeva și nici nu ducea undeva. Pesemne pe vremuri, drumul fusese o părțică din ruta cea mai scurtă dintre Great Salt Lake și Old El Paso; la miazăzi de abație, intersecta o fâșie asemănătoare, din piatră sfărâmată, care se întindea spre răsărit și apus. În ultimul timp, încrucișarea de drumuri era măcinată mai mult de vreme decât de om.

Pelerinul se apropie cât să poată da binețe și să fie auzit, însă novicele rămase ascuns în dosul mormanului de moloz.

Necunoscutul avea într-adevăr în jurul coapselor o legătură murdară din pânză de sac, singurul obiect de îmbrăcăminte în afara pălăriei și a sandalelor. Înainta greoi și îndârjit, călcând cu un șchiopătat mecanic, ajutându-și în același timp piciorul beteag cu toiagul masiv. Mersul lui ritmic era acela al unui drumeț care a bătut drum lung și are încă mult de mers. Dar când ajunsese în zona ruinelor uitate de timp, rări pasul și zăbovi o clipă, uitându-se în jur.

Francis se ghemui și mai mult.

Printre mormanele de moloz rămase de la grupul de clădiri vechi ce se înălțaseră aici odinioară nu puteai afla adăpost de nemilostenia soarelui. Totuși, unele dintre lespezile mai mari puteau oferi oarece mângâiere și răcoare pentru unele părți ale trupului, lucru știut de drumeții cunoscători în ale deșertului, așa cum se dovedi curând și pelerinul, care privi câteva clipe în jur, căutând o piatră de dimensiuni potrivite. Cu o mișcare aprobatoare din cap, Fratele Francis băgă de seamă că bătrânul nu se apucă să tragă imediat de piatră, ci se ținu la oarecare distanță de ea și, folosindu-și toiagul drept pârghie și un pietroi drept punct de sprijin, o mișcă pe cea mai grea până când nelipsita creatură aflată dedesubt, de astă dată un șarpe, se târi afară. Fără prea multă tragere de inimă, călătorul îl ucise cu toiagul și azvârli în lături cadavrul care încă se zvârcolea. Acum, că scăpase de ocupantul locșorului rece de sub lespede, pelerinul o răsturnă, devenind noul ei stăpân. După aceea, își ridică partea din spate a legăturii din jurul coapselor, se așeză cu fesele descărnate pe partea oarecum rece a lespezii, își scoase sandalele dintr-o mișcare și-și apăsă tălpile picioarelor pe pământul nisipos și răcoros. Învi-orat astfel, își mișcă degetele picioarelor, zâmbi larg arătându-și gingiile lipsite de dinți și începu să îngâne un cântec. Apoi, începu să cânte cu jumătate de glas un soi de litanie, într-un dialect necunoscut noviceului. Amorțit de poziția ghemuită în care stătea, Fratele Francis se foi negăsindu-și locul.

Tot cântând, pelerinul scoase dintr-o legătură o bucată de pâine uscată și un colț de brânză. Apoi tăcu și, ridicându-se în picioare o clipă, strigă moale, cu un soi de behăit pe nas, în dialectul vorbit în ținut: „Binecuvântat fie *Adonai Elohim*, Regele Universului, care face să răsară pâine din pământ”. Odată ce-și termină behăitul, se așeză din nou și începu să mănânce.

Rătăcitorul a bătut cale lungă, într-adevăr, gândi Fratele Francis, care nu auzise ca vreun ținut aflat prin apropiere să aibă un monarh cu un asemenea nume ciudat arogându-și calități atât de ieșite din comun. Bătrânul pornise într-un pelerinaj de penitență, se aventură să creadă Fratele Francis – pesemne până la „capela sfântă” de la abație, deși „capela” încă nu primise oficial acest titlu, iar „sfântul” încă nu fusese canonizat. Fratele Francis nu reuși să explice altfel prezența bătrânului rătăcitor pe drumul care nu ducea nicăieri.

Pelerinul își mânca încet pâinea și brânza, iar novicele devenea din ce în ce mai nerăbdător pe măsură ce liniștea de la început se risipea. Regula tăcerii ce trebuia respectată în perioada Postului nu-i îngăduia să intre în vorbă din proprie inițiativă cu bătrânul, însă dacă ieșea din ascunzătoarea oferită de mormanul de pietre înainte ca bătrânul să plece, era sigur că ar fi fost văzut sau auzit, iar Fratele Francis nu avea voie cu niciun chip să-și părăsească locul retras pe care și-l găsisese înainte de încheierea Postului Mare.

Încă temător, Fratele Francis își dresese glasul, apoi se ridică, lăsându-se văzut.

— Vai!

Pâinea și brânza zburară cât colo din mâinile pelerinului, care înșfăcă toiagul și sări în picioare.

— Numai să-ndrăznești să te apropii!

Scutură amenințător toiagul către silueta înveșmântată și cu gluga trasă peste față care apăruse din spatele grămezii de pietre. Fratele Francis observă că în capătul toiagului

era înfiptă o țepușă. Se înclină smerit de trei ori, dar pelerinul nu luă în seamă gestul curtenitor.

— Rămâi unde ești! cârâi el. Stai locului, băiete! N-am nimic din ce ți-ar putea fi de folos, decât dacă vrei niște brânză, iar dacă-i așa, ți-o dau cu dragă inimă. Dacă însă vrei carne, află că sunt piele și os, dar tot m-aș lupta să mi-o păstrez. Dă-te înapoi! *Înapoi!*

— Stai puțin... Novicele amuți. Milostenia ori chiar simpla politețe puteau fi puse mai presus de regula tăcerii pe durata Postului, dar numai atunci când situația o impunea; cu toate acestea, ideea de a vorbi din proprie inițiativă îi dădea o vagă neliniște. Nu sunt băiat, bunule neștiutor, continuă el adresându-se politico. Își dădu gluga pe spate dintr-o mișcare să-și arate tunsoarea monahală și ridică și ragul de mătănie. Știi ce sunt astea?

Bătrânul rămase câteva clipe arcuit ca o pisică gata de atac, timp în care privi cercetător la chipul adolescentin, bășicat de arșiță, al novicei. Nu era de mirare că pelerinul se înșelase. Creaturile groțesti care dădeau târcoale pe la marginea deșertului purtau de cele mai multe ori măști, glugi ori mantii largi pentru a-și ascunde slutenia. Printre ei mai erau și unii a căror diformitate nu se mărginea numai la trup, cei care-i luau uneori pe călători drept vânat din care se puteau înfrupta.

După ce-l măsură din cap până-n picioare, pelerinul se îndreptă de spate.

— Aha, ești unul dintre *ei*. Se rezemă în toiag și-l privi pătrunzător. Cea de colo e Abația Leibowitz? întrebă el arătând departe spre miazăzi, unde se vedea un pâlc de clădiri.

Fratele Francis se înclină cuviincios și dădu aprobator din cap, cu ochii în pământ.

— Și ce cauți aici, printre ruine?

Novicele luă o bucată de piatră mai moale pentru a o folosi drept cretă. Statistic vorbind, părea puțin probabil ca

bătrânul să știe să citească, dar Fratele Francis socoti că merita să facă o încercare. Cum dialectele vulgare ale diferitelor populații nu aveau nici alfabet, nici ortografie, zgârie cu piatra cuvintele latinești reprezentând „Penitență, Singurătate, Tăcere“ pe o lespede mai mare și netedă, apoi le scrie din nou dedesubt în engleza veche, sperând că, în ciuda dorinței nemărturisite de a găsi pe cineva cu care să vorbească, bătrânul va înțelege, lăsându-l să-și continue veghea solitară a Postului.

Văzând inscripția, pelerinul zâmbi din colțul buzelor. Hohotul de râs care urmă semăna mai mult cu un behăit fatalist.

— Hm-hm! Încă scrieți de-a-ndoaselea! spuse el; însă, chiar dacă înțelesese ce scria pe piatră, nu catadicsi să recunoască. Își lăsă deoparte toiagul, se așeză din nou pe lespede, ridică pâinea și brânza și se apucă să le curețe de nisip. Rupt de foame, Francis își linse buzele și privi în altă parte. De la Miercurea Cenușii încoace, nu mâncase nimic altceva decât fructe de cactus și o mână de boabe sfrijite de porumb; regulile postului și ale abstenenței erau foarte stricte pentru cei care-și urmau vocația.

Observându-i stânjeneala, pelerinul rupse din pâine și din brânză și-i oferi Fratelui Francis câte o bucată din fiecare.

În ciuda stării de deshidratare cauzată de provizia săracioasă de apă, novicele își simți gura inundată de salivă. Ochii lui se încăpățânară să nu se dezlipească de la mâna care îi dăruia hrană. Universul se micșoră; exact în centrul lui geometric pluteau fărâmele de pâine neagră și de brânză albicioasă. Un demon, intrat parcă în carnea lui, îl îndemnă să ridice piciorul stâng și să înainteze o jumătate de metru. Același demon îi luă în stăpânire celălalt picior, care pași în fața celui stâng, apoi, pe negândite, îi sili mușchii pectorali și bicepsii să împingă brațul înainte până când mâna lui o atinse pe a pelerinului. Degetele pipăiră mâncarea; păreau

chiar să o guste. Prin trupul pe jumătate mortificat de foame trecu un fior involuntar. Închise ochii și-l văzu pe Sfinția Sa Abatele fulgerându-l cu privirea și dând la iveală un bici. Ori de câte ori novicele încerca să-și imagineze Sfânta Treime, trăsăturile Atotputernicului Dumnezeu se amestecau cu cele ale abatelui, devenind foarte furioase, lucru firesc, se gândi Francis. În spatele abatelui ardea un rug cu flăcări înalte, din mijlocul cărora ochii Binecuvântatului Martir Leibowitz, suferind chinuri de moarte, priveau la protejatul său aflat în Post, surprinzându-l chiar în clipa în care întindea mâna după brânză.

Novicele se cutremură din nou.

— *Apașe Satanas!* șuieră el și, făcând un pas înapoi, lăsa mâncarea să-i cadă la pământ. Pe neașteptate, îl stropi pe bătrân cu apa sfințită dintr-o sticlură pe care o scoase pe furis din mânecă. Vreme de o clipă, mintea amețită de atâta soare și arșiță îl confundă pe bătrân cu Satana în persoană.

Atacul neașteptat asupra Forțelor Întunericului și ale Ispitei nu dădu rezultatele magice așteptate, ci roadele fi-rești apărură mai curând *ex opere operato*. Pelerinul luat drept Belzebut nu dispăru într-o explozie de fum mirosind a pucioasă, ci scoase un soi de gălgâit, se făcu roșu la față și, scoțând un răcnet care-ar fi făcut pe oricine să-i înghețe sângele în vine, se năpusti către Francis. Împiedicându-se aproape la fiecare pas de pulpana rasei, novicele se refugie în grabă, încercând să evite ploaia loviturilor de toiag, și-și scăpă pielea doar pentru că pelerinul uitase că nu avea sandalele în picioare. Atacul șchiopătat al bătrânului deveni o țopăială pe vârful picioarelor. Părea să fi descoperit brusc pietrele încinse care-i ardeau tălpile desculțe. Se opri și-o luă înapoi. Când îndrăzni să privească peste umăr, Fratele Francis fu aproape convins că pelerinul reușise să se retragă până la locșorul răcoros doar săl-tând tot drumul pe vârful degetelor mari.